

Saat beşe on var.

İki dakika sonra şafak sökecek.
'Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak'
Tınaztepe'ye karşı Kômürtepe güneyinde.
On beşinci Piyade Fırkası'ndan iki ihtiyat zabiti ve onların genci,
uzunu, Darülmualimin mezunu Nureddin Eşfak,
mavzer tabancasının emniyetiyle oyniyarak konuşuyor:

— Bizim İstiklâl Marşı'nda aksıyan bir taraf var,
bilmem ki, nasıl anlatsam, Akif, inanmış adam,
fakat onun, ben, inandıklarının hepsine inanmıyorum.
Meselâ, bakın 'Gelecektir sana vadettiği günler Hakkın.
'Hayır, gelecek günler için gökten âyet inmedi bize.
Onu biz, kendimiz vadettik kendimize.
Bir şarkı istiyorum zaferden sonrasına dair.
'Kim bilir belki yarın...'

Saat beşe beş var.

Dağlar aydınlanıyor.
Bir yerlerde bir şeyler yanıyor.
Gün ağardı ağaracak.
Kokusu tütmeğe başladı:
Anadolu toprağı uyanıyor.
Ve bu anda, kalbi bir şahan gibi göklere salıp
ve pırıldılar görüp ve çok uzak
çok uzak bir yerlere çağırın sesler duyarak
bir müthiş ve mukaddes macerada, ön safta, en ön sırada,
şahlanıp ölesi geliyordu insanın.
Topçu evvel mülâzimi Hasan'ın yaşı yirmi birdi.
Kumral başını gökyüzüne çevirdi, kalktı ayağa.
Baktı, yıldızları ağaran muazzam karanlığa.
Şimdi bir hamlede o kadar büyük.
Öyle şöhretli işler yapmak istiyordu ki bütün ömrünü
ve hâtirasını ve yedi buçukluk bataryasını
ağlanacak kadar küçük buluyordu.

Yüzbaşı sordu:

— Saat kaç?

— Beş.

— Yarım saat sonra demek...

98956 tüfek ve şoför Ahmet'in üç numrolu kamyonetinden
yedi buçukluk şnayderlere, on beşlik obüslere kadar,
bütün aletleriyle ve vatan uğrunda, yani, toprak ve hürriyet için
ölebilmek kabiliyetleriyle Birinci ve ikinci Ordu'lar baskına hazırıldılar.

Alaca karanlıkta, bir çınar dibinde, beygirinin yanında duran sarkık,
siyah bıyıklı süvari kısa çizmeleriyle atladı atına.
Nureddin Eşfak baktı saatına:

— Beş otuz...

Ve başladı topçu ateşiyle
ve fecirle birlikte büyük taarruz...

Sonra.

Sonra, düşmanın müstahkem cepheleri düştü.

Bunlar:

Karahisar güneyinde 50
ve doğusunda 20-30 kilometreydiler.

Sonra.

Sonra, düşman ordusu kuvâyi külliyesini ihata ettik Aslıhanlar civarında
30 Ağustos'a kadar.

Sonra.

Sonra, 30 Ağustosta düşman kuvâyi külliyesi imha ve esir olundu.

Esirler arasında General Trikopis: alaturka sopa yemiş bir temiz ve sırmaları
kopuk firenk uşağı...

Yaralı bir düşman ölüsüne takıldı Nureddin Eşfak'ın ayağı.
Nureddin dedi ki:
'Teselyalı Çoban Mihail,'

Nureddin dedi ki:

'Seni biz değil, buraya gönderenler öldürdü seni...'

Sonra.

Sonra, 31 Ağustos günü ordularımız İzmir'e doğru yürürken
serseri bir kurşunla vurulan Deli Erzurumlu'ydu.
Devrildi. Kürek kemikleri altında toprağı duydu.
Baktı yukarı, baktı karşıya. Gözleri hayretle yandılar:
önünde, sırtüstü, yan yana yatan postalları
her seferkinden kocamandılar.
Ve bu postallar daha bir hayli zaman
üzerlerinden atlayıp geçen arkadaşların arkasından
seyredip güneşli gökyüzünü ihtiyar bir muhacir kansını düşündüler.

Sonra.

Sonra, sarsılıp ayrıldılar birbirlerinden ve Deli Erzurumlu ölürken
kederinden yüzlerini toprağa döndüler.

Solda, ilerdeydi Ali Onbaşı,

Kan içindeydi yüzü gözü.

Bir süvari takımı geçti yanından dörtнала.

Kaçanı kovalamıyordu yalnız ulaşmak da istiyordu bir yerlere

ve sadece kahretmiyor yaratıyordu da.

Ve kılıçların, nalların, ellerin ve gözlerin pırlıtlısı

ardarda çakan aydınlık bir bütündü.

Ali Onbaşı bir şimşek hızıyla düşündü ve şu türküyü duydu:

'Dörtнала gelip uzak Asya'dan Akdeniz'e
bir kısırak başı gibi uzanan bu memleket bizim.

Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar çıplak
ve ipek bir haliya benzeyen toprak, bu cehennem, bu cennet bizim.

Kapansın el kapıları, bir daha açılmasın,
yok edin insanın insana kulluğunu, bu davet bizim.

Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür

Ve bir orman gibi kardeşçesine bu hasret bizim...'

Sonra.

Sonra, 9 Eylülde İzmir'e girdik ve Kayserili bir nefer

yanan şehrin kıztıtlısı içinde gelip öfkeden, sevinçten,

Ümitten ağılıya ağılıya,

Güneyden Kuzeye,

Doğudan Batıya,

Türk halkıyla beraber seyretti İzmir rıhtımından Akdeniz'i.

Ve biz de burda bitirdik destanımızı.

Biliyoruz ki lâyiğınca olmadı bu kitap,

Türk halkı bağışlasın bizi,

onlar ki toprakta karınca,

suda balık, havada kuş kadar çokturlar,

korkak, cesur, câhil, hakim ve çocukurlar

ve kahreden yaratan ki onlardır,

kitabımızda yalnız onların maceraları vardır...

Kuvayi Milliye/Destan
Nazım Hikmet Ran

Nazım